

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **BUREAU VERITAS CZECH REPUBLIC, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 4 – Krč, Olbrachtova 1589/1, zastoupený Mgr. Tomášem Kaplanem, advokátem se sídlem Praha 2, Římská 104/14, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R38/2014/VZ-13244/2014/310/BRy ze dne 24.6.2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R38/2014/VZ-13244/2014/310/BRy ze dne 24.6.2014 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S113/2013/VZ-2029/2014/512/PDr ze dne 29.1.2014 se **zrušuje**.
- III. Žalovaný je **povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 23 720 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Tomáše Kaplana, advokáta se sídlem Praha 2, Římská 104/14.
- IV. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R38/2014/VZ-13244/2014/310/BRy ze dne 24.6.2014, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S113/2013/VZ-2029/2014/512/PDr ze dne 29.1.2014.

I. Podstata věci

Žalobce podal u žalovaného návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (Zlínský kraj) při zadávání veřejné zakázky „*Poskytování služeb v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, požární ochrany a ochrany životního prostředí pro školské příspěvkové organizace zřizované Zlínským krajem*“ rozdělené na čtyři části, zadávané formou otevřeného řízení, jehož oznámení bylo do Věstníku veřejných zakázek odesláno dne 27. 6. 2012 a bylo uveřejněno dne 28. 6. 2012 pod evidenčním číslem zakázky 217788 a následně opraveno dne 3. 8. 2012 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 10. 7. 2012 pod evidenčním číslem 2012/S 130-216564, a jehož zrušení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 4.2.2013. S návrhem nebyl předložen doklad o složení kauce.

Žalovaný usnesením ze dne 19.3.2013 mj. určil žalobci lhůtu k doplnění návrhu o doklad o složení kauce podle § 115 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), ve výši 2 000 000 Kč. Žalobce dne 26.3.2013 doplnil svůj návrh o doklad o složení kauce ve výši 100 000 Kč a následně dne 3.4.2013 podal proti uvedenému usnesení rozklad. O podaném rozkladu žalovaný rozhodl dne 16.5.2014 pod č.j. ÚOHS-R99/2013/VZ-10204/2014/310/JHr tak, že prvostupňové usnesení potvrdil a rozklad zamítl. Dne 29.1.2014 pak žalovaný prvostupňovým rozhodnutím č. j. ÚOHS-S113/2013/VZ-2029/2014/512/PDr správní řízení podle § 117a písm. b) ZVZ zastavil, neboť s podáním návrhu nebyla složena kauce ve výši dle § 115 odst. 1 ZVZ a žalobce kauci (podle žalovaného v celé výši, tj. ve výši 2 000 000 Kč) nesložil ani v žalovaným dodatečně stanovené lhůtě. Nyní napadené rozhodnutí pak toto prvostupňové rozhodnutí potvrdilo.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce argumentuje v tom směru, že kauce ve výši 100 000 Kč byla uhrazena v souladu s § 115 odst. 1 ZVZ, neboť nebylo možno stanovit nabídkovou cenu žalobce za celou dobu plnění veřejné zakázky, protože smlouva na veřejnou zakázku měla být uzavřena na dobu neurčitou, zatímco nabídková cena měla být podle zadávací dokumentace (bod 9.1.) nabídnuta jako celková cena za provedení služeb v průběhu jednoho roku (12 měsíců). Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného, o kterou byl požadavek na doložení dokladu o složení kauce ve výši 2 000 000 Kč a následné zastavení správního řízení opřeno, podle níž měla-li být smlouva uzavřena na dobu neurčitou, pak doba plnění veřejné zakázky je taktéž „neurčitá“, a proto je třeba kauci složit v maximální možné výši (podle § 115 odst. 1 ZVZ jde o částku 2 000 000 Kč),

neboť dobu skutečného plnění nelze určit. Podle žalobce nebyly pro zastavení správního řízení splněny podmínky.

Žalobce tedy navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval žalobce po celou dobu řízení před soudem – i na jednání, které ve věci proběhlo.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření především namítá, že obecná argumentace žalobce není způsobilými žalobními body, a pokud by tomu tak nebylo, setravává na závěrech, které prezentoval v napadeném rozhodnutí; na napadené rozhodnutí odkazuje a žalobní argumenty odmítá. Pokud jde o výši kauce, ta měla být podle žalovaného složena ve výši 2 000 000 Kč.

Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. I žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem – i na jednání, které ve věci proběhlo.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Ze žaloby je jasné patrné, že žalobce odmítá způsob výpočtu kauce, jaký zvolil žalovaný, a činí tak proti rozhodnutí, kterým bylo řízení před žalovaným zastaveno. Nelze přehlédnout, že žalobce u zdejšího soudu brojil i proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R99/2013/VZ-10204/2014/310/JHr ze dne 16.5.2014, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad proti předchozímu prvostupňovému rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S113/2013/VZ-4516/2013/512/PDr ze dne 19.3.2013 v jeho výrokové části 3 a toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno, přitom výrokovou částí 3. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci určena lhůta k doložení dokladu o složení kauce ve výši 2 000 000 Kč v rámci řízení o přezkoumání úkonů zadavatele sp. zn. ÚOHS-S113/2013/VZ. Tato žaloba byla usnesením zdejšího soudu č.j. 62 Af 53/2014 - 75 ze dne 1.10.2015 odmítnuta právě s odůvodněním, že přezkoumatelné soudem v režimu podle § 65 a násl. s.ř.s. je až případné rozhodnutí o zastavení správního řízení, což je rozhodnutí v nyní posuzované věci. Podstatou žalobní argumentace je tedy podle žalobce nezákonný požadavek žalovaného na výši kauce, který mu odepřel přístup k přezkumu postupu zadavatele; to je žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., pro který je žaloba věcně projednatelná, z pohledu s.ř.s. přípustná.

Žaloba je důvodná.

Podle § 115 odst. 1 ZVZ (v jeho znění po účinnosti zákona č. 55/2012 Sb.) s podáním návrhu je navrhovatel povinen složit na účet Úřadu kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky, nejméně však ve výši 50 000 Kč, nejvýše ve výši 2 000 000 Kč. V případě, že není možné stanovit nabídkovou cenu navrhovatele nebo že nabídková cena, která je předmětem hodnocení, je při zadávání rámcové smlouvy stanovena pouze jako cena za jednotku plnění nebo v případě návrhu na uložení zakazu plnění smlouvy, je navrhovatel povinen složit 100 000 Kč.

Podle § 117a písm. b) ZVZ Úřad zahájené řízení zastaví, jestliže nebyla s podáním návrhu složena kauce ve výši podle § 115 odst. 1 ZVZ a navrhovatel kauci nesložil ani v dodatečně lhůtě stanovené Úřadem.

S podáním návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele je navrhovatel (tu žalobce) povinen složit na účet žalovaného kauci. Smyslem stanovení pravidla podle § 115 odst. 1 ZVZ je přenos přiměřené míry procesního rizika v souvislosti s posouzením důvodnosti návrhu na dodavatele (kauce se, zjednodušeně řečeno, v případě meritorního přezkumu postupu zadavatele vrací v případě důvodnosti návrhu). Základní pravidlo pro výpočet její výše je vázáno na výši nabídkové ceny dodavatele (toho, kdo návrh k žalovanému podává). Požadavek na způsob zpracování nabídkové ceny je nutnou součástí zadávací dokumentace (§ 44 odst. 3 písm. f/ ZVZ).

Nabídková cena (odlišně než předpokládaná hodnota veřejné zakázky, jež musí odpovídat výši protiplnění za celé dodavatelovo plnění - § 13 odst. 1 a 2, § 14, § 15 a § 16 ZVZ), která je předmětem hodnocení nabídek (§ 78 a § 79 ZVZ), nemusí být vždy nutně vázána na veškeré plnění, jež má být zadavateli podle smlouvy na veřejnou zakázku poskytnuto (nabídkovou cenou může být především za dodržení základních zásad podle § 6 ZVZ kupř. cena jednotková za veškeré typové plnění, cena za určitou – podstatnou – část plnění např. na základě stanovení reprezentativního vzorového koše, cena za určitou dobu plnění atd.).

V závislosti na zadavatelem stanoveném způsobu zpracování nabídkové ceny se v těch případech, kdy z nabídkové ceny v době podání návrhu k žalovanému vycházet lze, uplatní pravidlo o výši kauce odpovídající 1 % z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky při současném dodržení minimální (spodní) hranice výše kauce (50 000 Kč) a maximální (horní) hranice výše kauce 2 000 000 Kč. V závislosti na konkrétní fázi (a druhu) zadávacího řízení, v níž (v němž) je návrh k žalovanému podáván, však mohou nastat situace, kdy v době podání návrhu k žalovanému nelze výši kauce odvozovat z nabídkové ceny; typicky je tomu tak tehdy, pokud návrh k žalovanému je podáván ještě v době, kdy nabídky nebyly podány (kupř. jde o návrh proti zadávacím podmínkám, který je podáván před uplynutím lhůty pro podání nabídek, nebo proti postupu zadavatele ve fázi posouzení žádosti o účast a prokázání splnění kvalifikace). Pro tento případ § 115 odst. 1 ZVZ stanoví výši kauce 100 000 Kč. Stejná výše kauce se pak podle § 115 odst. 1 ZVZ uplatní tehdy, pokud nabídková cena, která je předmětem hodnocení, je při zadávání rámcové smlouvy

stanovena pouze jako cena za jednotku plnění nebo v případě návrhu na uložení zakazu plnění smlouvy.

V nyní posuzované věci zadavatel učinil předmětem veřejné zakázky (předmětem plnění, k němuž měla být zpracována nabídková cena) poskytnutí služeb v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, požární ochrany a ochrany životního prostředí, přičemž toto plnění bylo rozděleno (podle okresů) na čtyři části (bod 4.1. zadávací dokumentace). Podle bodu 5.1. zadávací dokumentace mělo být plnění poskytováno od 1.11.2012 na dobu neurčitou. Nabídková cena měla být podle bodu 9.1. zadávací dokumentace zpracována jako celková cena za provedení služeb v průběhu jednoho roku (12 měsíců).

Nabídková cena žalobce byla pro jednotlivé části veřejné zakázky nabídnuta v souladu s bodem 9.1. zadávací dokumentace jako celková cena za provedení služeb v průběhu jednoho roku, a sice pro část první cena 2 310 236 Kč, pro část druhou cena 1 196 972 Kč, pro část třetí cena 2 150 071 Kč a pro část čtvrtou cena 2 500 543 Kč.

Podle zdejšího soudu nebylo možno stanovit nabídkovou cenu žalobce za celou dobu plnění veřejné zakázky, protože smlouva na veřejnou zakázku měla být uzavřena na dobu neurčitou, zatímco nabídková cena měla být podle zadávací dokumentace nabídnuta jako celková cena za provedení služeb v průběhu jednoho roku (12 měsíců).

Jestliže tedy měla být podle § 115 odst. 1 věty první ZVZ kauce složena ve výši 1 % z nabídkové ceny za celou dobu plnění veřejné zakázky (s dolním a horním limitem), pak s ohledem na zadavatelem stanovený způsob zpracování nabídkové ceny (tj. ve vztahu k jednomu roku plnění) a dobu plnění (doba neurčitá) nemohla být výše nabídkové ceny žalobce za celou dobu plnění veřejné zakázky východiskem pro stanovení výše kauce ani před podáním nabídek, ani po jejich podání. V takovém případě se aktivovalo pravidlo podle § 115 odst. 1 věty druhé ZVZ. Má-li být přitom pravidlo podle § 115 odst. 1 věty druhé ZVZ pravidlem, které umožňuje správný (a jednoznačný) výpočet výše kauce v případech, na které nelze aplikovat pravidlo podle § 115 odst. 1 věty první ZVZ, pak pravidlo podle § 115 odst. 1 věty druhé ZVZ je třeba interpretovat jedinečně tak, že se aplikuje na situace, kdy není možné stanovit nabídkovou cenu za celou dobu plnění veřejné zakázky, tedy i v případech, kdy nabídková cena podle pravidel stanovených v zadávací dokumentaci nepokrývá celou dobu plnění veřejné zakázky. Právě o tuto situaci v nyní posuzované věci šlo.

Jestliže žalovaný vyšel pro účely aplikace § 115 odst. 1 ZVZ z předpokládané hodnoty veřejné zakázky ve výši 41 600 000 Kč bez DPH, která byla vypočtena jako celková výše peněžitého závazku zadavatele za 48 měsíců, pak k takovému postupu nebylo žádného důvodu – a takový postup nelze pokládat za správný. Předpokládanou hodnotu veřejné zakázky totiž stanoví zadavatel jako předpokládanou výši svého závazku (podle § 13 odst. 1 ZVZ vždy bez DPH) před zahájením zadávacího řízení a její správný výpočet podle pravidel uvedených v § 13 a násl. ZVZ určuje druh zadávacího řízení podle výše předpokládané hodnoty (§ 12 ZVZ) a nadto i reálnou

finanční způsobilost zadavatele konkrétní plnění poptávat (poskytnout za poptávané plnění svoje protiplnění), kromě toho může být výše předpokládané hodnoty veřejné zakázky veličinou zvažovanou při posuzování mimořádně nízkých nabídkových cen (§ 77 odst. 1 ZVZ). Naproti tomu nabídková cena je hodnotou, podle které mají být nabídky hodnoceny, jež se, jak shora uvedeno, nemusí vždy odvíjet od celkového závazku zadavatele za celou dobu a za celé plnění dodavatele (navíc je to zadavatel, který podle § 79 odst. 2 ZVZ má právo určit, zda bude nabídky hodnotit podle nabídkové ceny včetně DPH nebo bez DPH). Předpokládaná hodnota a nabídková cena tedy z pohledu kvantitativního vyjádření závazku zadavatele nejsou týmž údajem. Údaj o předpokládané hodnotě se při aplikaci § 115 odst. 1 ZVZ neuplatní – ani podpůrně, ani analogicky.

Měla-li být uzavřena smlouva na dobu neurčitou s tříměsíční výpovědní lhůtou, kromě právě uvedeného není nutně ani logicky správnou úvaha žalovaného, podle níž výše 1 % nabídkové ceny za celou dobu plnění veřejné zakázky vždy přesáhne částku 2 000 000 Kč. Hypotéza v tom směru, že „výše nabídkové ceny“ (jejíž význam pro účely zadávacího řízení končí okamžikem hodnocení nabídek) souvisí s dobou plnění, které nakonec bude podle smlouvy na veřejnou zakázku poskytnuto, je právně nesprávná, a hypotéza v tom směru, že ze smlouvy uzavřené na dobu neurčitou bude plněno nejméně tak dlouho, že jako protiplnění bude zapláceno tolik, aby 1 % z této částky přesáhlo hodnotu 2 000 000 Kč, je věcně neopodstatněná.

Ani jazykový výklad § 115 odst. 1 ZVZ, ani systematický výklad ZVZ založený na odlišení pojmů „předpokládaná hodnota veřejné zakázky“ a „nabídková cena“ tedy v nyní posuzované věci neposkytuje oporu požadavku žalovaného na složení kaucí ve výši 2 000 000 Kč.

Ani historický výklad založený na důvodech zákonodárce k novelizaci § 115 odst. 1 ZVZ zákonem č. 55/2012 Sb. žalovanému zapravdu nedává. Z důvodové zprávy k této novele, jež do § 115 odst. 1 ZVZ za slova „*ceny navrhovatele*“ vložila slova „*za celou dobu plnění veřejné zakázky*“, toliko plyne, že „*návrh zpřesňuje základ pro výpočet kaucí*“ (www.psp.cz); za situace, kdy § 115 odst. 1 ZVZ rozlišuje výši kaucí na případy, kdy je známa nabídková cena za celou dobu plnění veřejné zakázky (tu je kaucí odvislá od 1 % z této částky s dolním a horním limitem) a kdy nikoli (tu je kaucí stanovena ve výši 100 000 Kč), ani zmíněná novelizace nemůže podle zdejšího soudu umožňovat při aplikaci § 115 odst. 1 ZVZ zohledňování předpokládané hodnoty veřejné zakázky.

I kdyby zdejší soud připustil určité pochyby o významové jednoznačnosti § 115 odst. 1 ZVZ, jež by mohly být založeny použitím pojmu „*nabídková cena za celou dobu plnění veřejné zakázky*“, což je pojmem jinde v ZVZ se nevyskytujícím, jenž do důsledku vzato postrádá i interpretační logiku, neboť ZVZ nenutí dodavatele konstruovat nabídkovou cenu za celou dobu plnění veřejné zakázky (dokonce v § 115 odst. 1 výslovně připouští cenu za jednotkové plnění a v § 44 odst. 3 písm. f/ umožňuje zadavateli volbu způsobu zpracování nabídkové ceny, jenž je třeba

dodavateli respektovat a jenž je pak určující pro hodnocení nabídek), nemohl by být § 115 odst. 1 ZVZ při nedostatku významové jednoznačnosti vykládán k tíži adresátů, tj. dodavatelů podávajících návrh na přezkoumání úkonů zadavatele k žalovanému. Je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, již § 115 odst. 1 ZVZ bezpochyby je, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně zasahuje do práva efektivně se návrhem k žalovanému bránit postupům zadavatele; tento princip *in dubio pro libertate* totiž plyne přímo z ústavního pořádku a jde o strukturální princip liberálně demokratického státu vyjadřující prioritu jednotlivce a jeho svobody před státem.

Jestliže zdejší soud ve vztahu k nyní posuzované věci dovodil zákonnou výši kaucí 100 000 Kč, nejde podle přesvědčení soudu z obecnějšího pohledu ani o závěr atakující smysl kaucí, ani o závěr neproporcionální. Kauce nemůže být vnímána jako nástroj, jenž má primárně odstrašovat navrhovatele v postavení dodavatele od podávání návrhů a ochranu ze strany veřejné moci (žalovaného) jim ztěžovat či znemožňovat. Význam kaucí spočívá v zajištění odpovídající míry procesního rizika dodavatele, který se na žalovaného se svým návrhem obrací; toto procesní riziko souvisí s možností, že u žalovaného se svým návrhem neuspěje. Kauce ve výši 100 000 Kč takový smysl kaucí stále ještě naplňuje, a to tím spíše, zohlední-li zdejší soud výši této kaucí, jež musí být dodavatelem uhrazena, aby se žalovaný věcí zabýval (tu tedy 100 000 Kč), v porovnání s výší soudních poplatků, jež musí být uhrazeny, aby se dodavatel (neuspěje-li v řízení u žalovaného) případně následně mohl svého práva domáhat u soudu (3 000 Kč v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného a 5 000 Kč v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě).

Zastavení řízení z toho důvodu, že s podáním návrhu nebyla složena kauce ve výši dle § 115 odst. 1 ZVZ a žalobce kauci (podle žalovaného v celé výši, tj. ve výši 2 000 000 Kč) nesložil ani v žalovaným dodatečně stanovené lhůtě, je tedy podle zdejšího soudu založeno na nesprávném výkladu § 115 odst. 1 ZVZ, což zakládá jeho nezákonnost. To je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a k vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. Stejnou nezákonností jako rozhodnutí napadené trpí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, a tedy zdejší soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i prvostupňové rozhodnutí.

Za tohoto stavu již nebylo třeba se zabývat časovou posloupností rozhodování žalovaného ohledně otázky kaucí před nezákonným zastavením správního řízení, jež byla žalobcem rovněž zpochybňována.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů proti žalovanému. Žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval. Žalobci vznikly náklady řízení ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek a za právní zastoupení (čtyři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika a účast na

jednání soudu, podle § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ společně se čtyřmi režijními paušály podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1.1.2013 – celkem tedy 4 x 3 100 Kč + 4 x 300 Kč,) společně s cestovným zástupce k jednání soudu a zpět (Praha – Brno – Praha, 420 km vozidlem RZ 3AT 9789, technický průkaz předložen) ve výši 2 524 Kč spolu s náhradou za promeškaný čas na cestě odpovídající 10 půlhodinám ve výši 1 000 Kč, to vše vyjma částky za zaplacený soudního poplatek s navýšením o částku odpovídající DPH, neboť zástupce žalobce prokázal, že je jejím plátcem, celkem tedy 3 000 Kč + 20 720 Kč = 23 720 Kč. K zaplacení soud stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. října 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu